
Pinkie, jen ty nás můžeš zachránit

Rivel Arosis

Něco strašlivého unikne z hlubin Svobodného lesa do Equestrie a jen jediný poník to může zastavit.

Rozpracováno

Prolog

Vyčkávalo To a hladovělo.

Uvězněné v nejtemnější temnotě již po tisíce let. Jen samo se sebou a se svými myšlenkami. Za tu dobu by To již dávno mělo být mrtvé, ale plamen nenávisti To stále držel na živu. Nenávidělo To naprosto všechno, ale ze všeho nejvíc poníky. Každou vteřinu svého uvěznění přemýšlelo nad svou pomstou, za to co Mu poníci provedli, a čekalo na vysvobození a na pomstu.

Hluboko uvnitř, ale cítilo také strach. Bálo se, že dříve než se Mu to podaří, ztratí poslední zbytky sil a zemře, ale zároveň se také obávalo, že i když přeci jen se uspěje, tak bude odhaleno a zabito. Vědělo To, ale že nemá jinou možnost a tak jen dále vyčkávalo na vhodnou příležitost.

Něco je v nepořádku

První paprsky vycházejícího slunce začaly klouzat po střeších domků v Ponyville. Jednomu z nich se podařilo proniknout oknem až do podkrovního pokoje v Sugarcube Corner a polechtat po spící tváři jednu růžovou kobytku.

Ta se jen kopýtkem poškrábala na čumáčku a spala dál, ale jak sluneční záře stále sílila, bylo teplo v jejím obličejí stále větší a větší, až se nakonec probudila a pomalu otevřela své modré oči.

Slastně se protáhla a prudce vyskočila z postele. Dopadla hned vedle ní na všechny čtyři a přikrývky i polštáře, které se vymrštily do vzduchu spolu s ní, se zvolna snesly naprosto dokonale srovnané zpátky na postel. Kdyby teď někdo nakouknul do jejího pokoje, tak by měl pocit, že snad v posteli ani nikdy nikdo nespál, jak byla vzorně ustlaná.

Mladá kobytku odhopsala k zrcadlu a podívala se na sebe. Její hřívka i ocas

byly po noci celé pomačkané a zdálo se, že částečně se snaží splývat volně dolů a zároveň naopak se divoce zakrucují nahoru.

„Ahoj, Pinkie, jak to dnes vypadáš?“ zeptala se svého obrazu a sama nad sebou se zasmála. V ten moment se odkudsi ozval tichý zvuk vanoucího větru a její hřívá se i s ocasem nafoukla do svého obvyklého načechraného tvaru.

„Teď ti to ale naopak moc sluší,“ odpověděla si zvesela na svou předchozí otázku.

Spokojená sama se sebou vyhopsala ze svého pokoje ven. Před dveřmi do sousedního pokoje se zarazila, potichu se k nim připlížila, pomalu je otevřela, to aby nevydaly ani hlásku, a nahlédla dovnitř.

Uvnitř tiše spala ve svých postýlkách dvě malá hříbátka. Jedním byl malý pegas a druhým jednorozec. Pinkie se usmála a v očích se jí zaleskly slzy štěstí.

Tuže moc si přála si s nimi hrát, ale neměla to srdce je vzbudit, když tak hezky spinkala, a tak dveře zase opatrně zavřela, potichu se od nich vzdálila a pak, když už usoudila, že už je od nich dost daleko, pokračovala v hopsání směrem ke schodům.

Dole už pan a paní Cakeovi pilně pracovali.

„Dobré ráno, Pinkie,“ přivítala ji paní Cakeová. „Tamhle na stůl jsem ti připravila něco k jídlu a byli bychom moc rádi, kdybys nám potom pomohla s pečením. Dostali jsme velikou objednávku až z Canterlotu a bude se nám tedy hodit každé pomocné kopýtko.“

„Moc ráda, paní Cakeová,“ odpověděla Pinkie, která se již plně věnovala připravené snídani. Byla to sklenice studeného jablečného moštu a dva sendviče proložené nějakou zeleninou, což ale věčně hladová Pinkie moc nezkoumala a oba dva zhltila na jediné sousto. „Hmm, vynikající,“ zamumlala s plnou pusou.

„A co naše dvě hříbátka? Ještě spí?“ zeptala se paní Cakeová.

„Jako dva maličcí roztomiloučcí andílci,“ oznámila Pinkie, ale sotva to dořekla, ozvala se seshora hlasitá rána. „Nebo taky ne,“ opravila se s pobaveným úšklebkem.

Pinkie se už chystala za nimi rozběhnout, ale paní Cakeová ji zarazila s výrazem plným mateřské starosti. „Raději se na ně půjdu podívat sama. Je s nimi tolik práce, když se teď projevují ty jejich schopnosti,“ řekla a odklusala po schodech nahoru.

Pinkie dokončila svou snídani a pustila se do pečení. Čekalo ji opravdu mnoho práce. Napekla a nazdobila spoustu košíčků a dortů. Od čokoládových, přes vanilkové až po ovocné. A samozřejmě jich také spoustu snědla.

Když bylo konečně vše hotovo a zabalené v krabicích čekalo na odvoz, bylo už krátce po poledni a slunce se začalo zvolna sklánět k obzoru.

Pinkie, spokojená se svou prací, radostně vyhopsala ze dveří ven a zamířila směrem ke knihovně. Následovala ji sladká a příjemná vůně vanilky a skořice.

Venku se v odpoledním slunci procházelo několik poníků, kteří se buď vydali na nákupy anebo si jen tak užívali krásného počasí.

Pinkie zrovna zvesela hopsala ulicí a tiše si prozpěvovala, když její pozornost upoutal oblak prachu blížící se jejím směrem. V jeho čele na své koloběžce uháněla Scootaloo. Její malá oranžová křídla zuřivě kmitala ve snaze vyvinout co nejvyšší rychlost. Na hlavě měla nasazenou fialovou přilbu a za ní na vozíku zapřáhnutém za

koloběžkou, pak samozřejmě nechyběla Apple Bloom s modrou přilbou a Sweetie Belle se zelenou, skrz kterou vyčníval její roh.

„Ahoj holky, kam jedete?“ zeptala se Pinkie náhle zcela nečekaně jedoucí spolu s malými klisničkami na vozíku. Na hlavě měla nasazenou modrou helmu.

„He? Co?“ vyjekly společně Apple Bloom a Sweetie Belle. „Pinkie? Jak jsi...“ chtěly se zeptat, ale pak si uvědomily, že je to přeci Pinkie, komu chtějí položit tu otázku.

„Do Svobodného lesa,“ pokračovala Sweetie Belle nadšeně. „Dneska určitě získáme svoje Znaménka.“

„Jasně,“ přitakala Apple Bloom.

„Skvěle. Já se jdu podívat za Twilight a koukám, že už jsme tady. Dávejte na sebe pozor,“ řekla Pinkie zrovna, když vozík v plné rychlosti míjel knihovnu a pak už jen Sweetie Belle a Apple Bloom s vyděšeným výrazem sledovaly, jak z rychle jedoucího vozíku seskočila, jen aby ladně dopadla hned vedle dveří do knihovny.

Pinkie zaklepala a otevřela dveře „Twilight?“ Její přilba se mezitím zase někam ztratila.

„Ahoj Pinkie, copak potřebuješ?“ zeptala se Twilight Sparkle s lehce unaveným výrazem ve tváři ležící na zemi mezi hromadou knih. Některé z nich se kolem ní vznášely v purpurové záři její magie. Jako vždy, když Twilight čarovala, cítila Pinkie ve vzduchu vůni levandule.

„Přišla jsem za tebou,“ odpověděla Pinkie. „Mám o tebe starost. Všimla jsem si, že poslední dobou hodně studuješ a jsi často unavená a tak...“

„To je v pořádku,“ přerušila ji Twilight „jen teď dělám jeden výzkum ohledně magie pro Princeznu Celestii a i když bych byla ráda, kdybys mi pomohla, tak myslím, že to budu mít brzy hotové.“

„Ale, hlupáčku,“ zasmála se Pinkie. „Já o magii nic nevím, jak bych ti mohla pomoci? Ne, ne, přišla jsem za tebou, abych tě pozvala na večerní piknik, který jsem pro tebe připravila. To aby ses trochu bavila a nebyla pořád ponořená v těchhle knížkách,“ oznámila a rozhlédla se po knihovně.

„To je od tebe moc hezké, ale já...“ chtěla namítnout Twilight, ale měla pocit, že i když se Pinkie stále vřele usmívala, tak náhle po její tváři přeběhl temný stín. „Půjdu moc ráda.“

„To je naprosto skvělé,“ zazubila se Pinkie. „Zkusím pozvat i nějaké naše další kamarádky. Tak zatím a za chvíli se sejdeme venku před knihovnou. Musím toho ještě tolik zařídit,“ oznámila a zmizela v obláčku růžového kouře. Jen cvaknutí zavírajících se dveří bylo důkazem, že jimi skutečně prošla.

Twilight si povzdychla a ještě na chvíli se ponořila do studia.

• • •

Rainbow Dash poklidně pospávala na jednom z obláčků líně se rozvalujícími nad okrajem Ponyville. Snila o tom, jaké by to bylo patřit mezi Wonderbolts, když tu náhle...

„Dashie, jsi tam?“ zavolala ze země Pinkie.

Rainbow Dash, která nechtěla být rušena ze svého příjemného snění, ji

ignorovala a spala dál. A skutečně se zdálo, že to zabralo.

„Dashie!“ ozval se výkřik hned vedle jejího ucha. Rainbow Dash celá vyděšená vyskočila, až málem spadla z mraku dolů.

Hned vedle ní se zavěšená na balóncích vznášela Pinkie.

„Pinkie? Ty jsi mě ale... co tady děláš?“

„Budeme mít s Twilight večer piknik. Nechceš se přidat? Byla jsem už i za Rarity a Applejack, ale ani jedna z nich dnes nemůže přijít. Applejack má plno práce se sklízením jablek a Rarity zrovna dostala objednávku na nějaké šaty. A Fluttershy se mi ani najít nepodařilo. Byla jsem se podívat u ní, ale její domek byl úplně prázdný. Asi je někde se zvířátky.“

„Prosím, prosím, prosím,“ pokračovala Pinkie. „Čím víc nás tam bude, tím víc se budeme bavit a zatím jsme jen dvě.“ Ve tváři jako by se jí náhle objevil výraz smutku.

„S tebou půjdu kamkoliv, Pinkie,“ uklidnila ji Rainbow, která se mezitím vzpamatovala z toho nečekaného probuzení.

„Super,“ rozzářila se Pinkie ve tváři „tak za chvíli u Twilight.“ Pak odvázala několik balónku ze svého těla a začala klesat. Rainbow Dash sledovala, jak balónky stoupají k modrému nebi, až zcela zmizely. Trochu ji připomínaly duhu.

Rainbow se zamyslela. I když to nedala Pinkie nijak přímo najevo, tak dnes s ní definitivně nebylo něco v pořádku. Měla by se jí na to zeptat. Pak roztáhla křídla, skočila dolů a nechala se unášet na vzdušných proudech směrem k Twilightině knihovně. Vítr ji lechtal ve tvářích i perutích a ona se cítila téměř naprosto spokojená.

• • •

„Ahoj Twilight. Ahoj Dashie,“ přivítala je Pinkie, když dorazila ke knihovně. Její slova zněla poněkud tlumeně, protože v puse držela košík. Na sobě pak navíc měla připnuté dvě sedlové brašny a na zádech ji balancoval další košík.

„Ahoj Pinkie, nechceš pomoci?“ zeptala se Rainbow Dash.

„Díky, Dashie, ale to je v pořádku.“ zavrtěla hlavou Pinkie.

V ten moment se už ale Rainbow vznesla a nehledě na protesty jí v rychlosti sebrala za letu košík ze zad.

Pinkie se jen zasmála „Teda, Dashie, málem jsi mě vylekala. Tak pojďme, zavedu vás na své oblíbené místo.“

Všechny tři se pod vedením Pinkie vydaly na cestu skrz Ponyville. Pinkie je provedla skrz městečko až na okolní louky a následně pak na nedaleký kopec, na jehož vrcholku rostl mohutný dub, v jehož stínu se Pinkie pustila do přípravy pikniku a Rainbow jí pomáhala.

Twilight byla místní scenérií naprosto uchvácená. Dole pod nimi v celé své kráse v paprscích předvečerního slunce zářil Ponyville. Okolo se pak rozkládaly louky plné pestrobarevných květin, jejichž vůně se vznášela ve vzduchu. Jediným zvukem zde byl tichý šelest listů ve větru, bzukot hmyzu a zpěv ptáků.

„Tady je tak krásně,“ povzdychla si šťastně Twilight a cítila, jak se její mysl po dlouhém studiu konečně uvolňuje a relaxuje.

Pinkie Pie s Rainbow mezitím rozprostřely na trávě deku a Pinkie na ni postupně vyndávala vše, co přinesla. Rainbow se zrovna chystala otevřít košík, který předtím Pinkie nesla v puse.

Odvázala šátek, který ho zakrýval. Náhle se z jeho útrob na svět vyhrnuly pestrobarevné balónky a začaly stoupat k obloze. Brzy se však zamotaly v rozložitých větvích stromu, jenž jim stál v cestě, a již tak zůstaly.

„Jůůů, Dashie,“ zaradovala se Pinkie Pie, když si jich všimla. „Ten strom jsi ozdobila moc hezky.“

Rainbow Dash stále ještě trochu zmatená pozorovala uvízlé balónky a už se chystala zeptat se Pinkie, proč je donesla, ale uvědomila si, že by to bylo zbytečné, neboť Pinkie je téměř vždy nosila s sebou.

Společně pak dokončily přípravu a posadily se na deku. Kolem nich byly vyskládány na talířích různé sendviče, dortíky, nějaké ovoce a také džbáněk jablečného moštu.

Twilight se přistihla, že přemýšlí nad tím jak se to Pinkie podařilo všechno do těch dvou brašen a košíku zabalit, ale hlad brzy tyto myšlenky zahnal a tak se společně se Pinkie Pie a Rainbow Dash pustila do jídla.

• • •

Twilight ležela na dece a sledovala zapadající slunce. Byl to opravdu nádherně strávený večer a cítila se krásně odpočatá. Vedle ní podřimovala Rainbow se spokojeným výrazem ve tváři a Pinkie pomalu sklízela zpět do košíků špinavé nádoby.

Twilight ji chvíli sledovala a pak si uvědomila, že musí něco udělat. Postavila se a se slovy: „Děkuji ti, Pinkie.“ ji objala.

Pinkie se trochu začervenala a usmála se. „Ty hlupáčku, mě děkovat přeci nemusíš.“

Rainbow Dash se s hlasitým zívnutím protáhla a pomalu se z deky zvedla. „Pinkie,“ začala pak „všimla jsem si, že poslední dobou nejseš tak docela ve svý kůži. Netrápí tě něco?“

Pinkie se zarazila a její obvyklý veselý výraz posmutněl. I její hřívá jakoby o něco poklesla.

Následovalo dlouhé ticho a pak Pinkie promluvila „Já... já nevím. Poslední dobou se mi můj Pinkie smysl snaží něco říct. Je to takové podivné mrazivé chvění po celém těle a já vůbec nevím, co to znamená. Bojím se, že se někomu něco stane a já nevím, komu a ani kde. Promiň Dashie, že jsem takový ubrečená kobyłka.“

Rainbow chvíli váhala, ale pak Pinkie objala, což do jejich tváří zase vrátilo úsměv.

„Určitě to nebude nic hrozného,“ uklidňovala ji Twilight. „Stejně jako tehdy v Žabím močále. A jistě si pamatuješ, jak to bylo se mnou, když se mě snažila varovat Twilight z budoucnosti.“

Pinkie se zasmála. „Máš pravdu, Twilight. Neměla bych se tím tak trápit.“

„Co kdybychom se zítra sešly u mě v knihovně,“ pokračovala Twilight „a zkusily se spolu podívat na to, jestli bychom na něco nepřišly?“

„To je skvělý nápad. Díky,“ zaradovala se Pinkie. „Jste moje nejlepší kamarádky.“ a obě dvě sevřela v těsném objetí.

Všechny věci již byly zabaleny v košících a brašnách, a tak se naše tři kobylinky společně vydaly zpátky ve svitu zapadajícího slunce do Ponyville.

Zrovna se blížily k Twilightině domovu, když si Rainbow všimla, že u dveří do knihovny je na tuto dobu až nějak moc živo. Zavolala tedy na kamarádky pod sebou a plnou rychlostí tím směrem zamířila.

Ve skupině, která se držela u dveří, si Rainbow všimla Applejack, Rarity, Big Maca, Cheerilee a ještě několika dalších poníků.

Ještě ani pořádně nedosedla na zem a už u ní stála Applejack.

„Kde je Twilight?“ vyhrkla vyděšeně. „Vidělas dnes Apple Bloom?“

„A Sweetie Bell?“ skočila ji do řeči Rarity, která vypadala, že brzy omdlí.

„A Scootaloo?“ zeptala se Cheerilee. I na ní byly patrné veliké starosti.

„Prrr, všichni. Uklidněte se a zkuste mi vysvětlit co se děje. A co s tím má společného Scootaloo a zbytek?“ Snažila se je všechny Rainbow uklidnit. V ten moment však zrovna doběhla i Twilight s Pinkie a scéna se ještě jednou zopakovala.

Nakonec se Rainbow, Pinkie a Twilight podařilo vystrašené poníky trochu uklidnit.

„Co se to tedy děje?“ zeptala se jich Twilight.

Řeči se chopila Applejack, ale hlas ji trochu přeskakoval. „Jako každé den sem čekala na Apple Bloom s večerí, ale pořád nepřicházela. Tak sem se šla kouknout za Rarity, jestli není náhodou u ní. Ani sem k ní nedorazila a potkala jí na půli cesty. Ukázalo se, že Rarity zas hledá Sweetie Belle. Tak sme společně šly za Cheerilee jestli neví, kde sou, ale u ní sme zjistily, že chybí i Scootaloo. Sehnali sme tedy ještě pár poníků a začali prohledávat město, ale nikde sme je nenašli. No a nakonec sme šli sem za tebou, jestli bys nám nemohla pomoci svou magií, ale ty si tu taky nebyla, tak sme začali mít opravdu strach.“

„Já jsem je dnes odpoledne viděla,“ řekla Pinkie náhle lehce třesoucím se hlasem. „Chtěly jít do Svobodného lesa. Říkala jsem jim, ať dávají pozor. Snad se jim nic nestalo?“

Pinkie sklopila hlavu a v očích měla slzy. Twilight si toho všimla a snažila se ji podpořit. Něžně se o ní otřela čumáčkem a zašeptala. „Neboj se, Pinkie. Určitě budou v pořádku.“

„Kde jsi je viděla naposledy?“ zeptala se pak Twilight, když se jí podařilo Pinkie trochu uklidnit.

„Tady u knihovny,“ vzlykla Pinkie.

„Výborně,“ zaradovala se Twilight a pustila se do čarování.

Její roh se rozzářil purpurovou září a krátce potom se ve vzduchu přesně ve směru, kudy před pár hodinami projížděli Znamínkoví Křížáci, objevila tenká linka slabého světla, která se kdesi v dálce ztrácela.

„Rychle poběžme, než se kouzlo ztratí,“ rozkázala Twilight a rozeběhla se. Hned v závěsu za ní vyrazili Applejack, Rarity, Pinkie Pie, Rainbow Dash, Cheerilee a Big Mac.

V onu chvíli poslední paprsky slunce zmizely za obzorem a Ponyville se ponořil do temnoty ozářené jen měsícem a hvězdami.

Nejhorší dobrodružství

Apple Bloom jen velmi pomalu a s obtížemi otevřela oči. Tma, kterou však viděla, byla úplně stejná jako ta za zavřenýma očima. Jen teď tam někde v dálce viděla maličkou bílou tečku.

Nechápala, co by to mohlo být a tak zkusmo znovu oči zavřela. V tu chvíli ucítila, jak ji krev divoce buší ve spáncích a uvědomila si, jak hrozně jí bolí hlava.

Znovu otevřela oči, ale nic se nezměnilo. Zkusila se tedy zvednout, ale jakási neviditelná drtivá síla ji držela přitisknutou k zemi.

Ucítila, že ji po čumáčku stéká něco vlhkého a teplého. Olízla si rty a na jazyku ucítila horkou a železitou chuť krve. Nejspíš své vlastní. Zvedl se jí žaludek a srdce jí zachvátila panika.

Chtělo se jí křičet a utéct pryč, ale ať sebou zmítala sebevíc, nedokázala se pohnout ani o píd. Pak ji náhle hlavou prolétla vzpomínka na svou velkou sestru Applejack a Apple Bloom se zklidnila. Musela zůstat silná a odvážná, tak jako ona.

Stále ale nechápala co se děje a kde vlastně je, a tak pozorovala jedinou věc, která jí mohla dát nějaké pojítko s tímto temným místem. Na tu malou bílou tečku. A pak ji to došlo. Ta bílá tečka byla hvězda. Jediná z milionů na obloze, která prosvítala úzkým otvorem ve stropě vysoko na Apple Bloom. Okamžitě si vzpomněla kde je a uvědomila si, že by tu také neměla být sama.

„Scootaloo, Sweetie Belle?“ zavolala.

„...taloo, ...elle,“ odpověděla jí ozvěna a okolní svět se opět ponořil do ticha.

„Scootaloo, Sweetie? Jste tu?“ zavolala znovu a doufala, že se těm dvěma nic nestalo.

„Nech mě ještě spát, Rarity,“ zamumlala nedaleko ní tiše a zmateně Sweetie Belle.

„Jak se cítíš Sweetie? Seš v pořádku? Tak ráda tě slyším,“ vyhrkla Apple Bloom úlevou.

Následovalo opět krátké ticho a pak se z temnoty ozval třesoucí vyděšený hlas Sweetie Belle. „To jsi ty Apple Bloom? Kde to jsme a proč je tu taková tma?“

„Myslím, že sme pořád v těch ruinách. Nemůžeš, prosím, trochu rozsvítit,“ poprosila jí Apple Bloom „Nevidím si ani na špičku čumáčku.“

„No, já nevím. Nikdy mi to nešlo,“ ozvalo se z temnoty.

„Jen to aspoň zkus. Musíme najít Scoot a nějak se odsud dostat a bez světla to nedokážeme,“ pokračovala Apple Bloom.

„No tak dobrá,“ souhlasila nejistě Sweetie Belle.

Rarity ji kdysi kouzlo pro vytvoření světla ukazovala a tak to Sweetie Belle zkusila. Všechnu svou energii soustředila do špičky svého rohu a přála si, aby se rozzářil. A skutečně, když po pár minutách úporného soustředění otevřela oči, vyzařovalo z jejího rohu slaboučké světlo.

Apple Bloom viděla, jak se nedaleko ní rozzářil malý světelný bod a v jeho záři se nejprve objevila Sweetie Belle tvář a pak se jeho světlo rozlilo i po blízkém okolí. Nebylo zrovna nejjasnější, ale muselo to stačit.

„Skvělá práce, Sweetie,“ pochválila ji Apple Bloom a rozhlédla se po okolí.

Sweetie Belle ležela jen několik metrů od ní zasypaná vrstvou prachu a drobné suti. Apple Bloom samotná ležela na kamenné podlaze a na ní ležel balvan, který ji tisknul k zemi. Naštěstí na ní neležel celou svou vahou, což by nejspíš nepřežila, jen ji pevně přitiskl k zemi a bránil v pohybu.

Kolem nich pak viděla další hromady sutě a kamení a až na samém kraji jejich malého kruhu světla bylo možné spatřit mohutné kamenné sloupy ztrácející se v temnotě nad nimi.

Scotaloo nebyla nikde v dohledu.

„Můžeš se zvednout Sweetie a pomoci mi se vodsud dostat?“ navrhla Apple Bloom.

„Zkusím to,“ odpověděla unaveně Sweetie Belle a začala se zvedat.

Levou přední nohou ji projela děsivá bolest, až ji před očima zatančily hvězdičky.

„Auu. Moje noha,“ zasténala, ale přesto sebrala zbytky svých sil a postavila se alespoň na zbylé tři nohy. Tu raněnou držela zvednutou ve vzduchu.

„To bude dobrý, Sweetie,“ utěšovala ji Apple Bloom „Myslíš, že mi dokážeš pomoci s tímhle kamenem?“

„Promiň, ale s tou nohou asi ne. Nejspíš ji mám zlomenou,“ zavrtěla Sweetie Belle hlavou.

„Chápu,“ povzdychla si Apple Bloom. „Tak zkus alespoň najít Scoot. Někde tu taky musí být.“

„Dobrá,“ souhlasila Sweetie Belle a pomalým belhavým krokem vyrazila na průzkum.

Opatrně obcházela blízké okolí a dívala se pod každou hromadu kamení nebo suti, na kterou narazila. Už začínala mít strach, že Scootaloo skončila pod nějakým z těch velkých kamenů, když na ni narazila. Byla zasypaná menší hromadou kamení, suti a střepů. Scootaloo byla sice velmi zbědovaná a v bezvědomí, ale Sweetie Belle si všimla, že naštěstí stále ještě dýchá.

„Mám ji,“ zavolala na Apple Bloom „Nevypadá zrovna dobře, ale určitě je živá.“

„Super,“ ozvalo se znedaleka. „Zůstaň u ní a hlídej jí. Já zkusím něco vymyslet,“ řekla Apple Bloom a odmlčela se.

„Jak jsme se sem vlastně dostaly?“ zeptala se po chvílce Sweetie Belle, kterou to náhlé ticho hrozivě děsilo. „Nějak si nemůžu pořádně vzpomenout.“

„No, začlo to tím, když sme potkaly Pinkie...“ pustila se Apple Bloom do vyprávění.

• • •

„Dneska se zas chová extra Pinkie Pieovsky,“ pronesla Apple Bloom, když se jim Pinkie ztratila z dohledu.

„No to teda,“ otočila se na ní Scootaloo jedoucí na koloběžce.

„Pozor!“ Vykřikla v tu chvíli Sweetie Belle a ukázala kopýtkem před sebe.

Scotaloo se bleskově otočila zpátky a okamžitě si všimla rychle se blížícího

stromu. Udělala jediné, co mohla a ze všech sil zabrzdila. Vozík se stočil do smyku, prudce se naklonil, až zůstal stát jen na dvou kolečkách a přesně ve chvíli, kdy se zastavil, se takto nakloněný s lehkým ťuknutím opřel o strom, kterému se vyhýbaly. Chvilku nerozhodně vrávoral a pak se zaduněním dopadl zpátky všemi kolečky na zem.

„Tak to teda bylo vo chlup,“ oddechla si Apple Bloom a přerušila tak hluboké ticho, které na chvilku zavládlo.

„To teda bylo,“ přidala se Sweetie Belle.

Scotaloo nevěděla co na to říct a tak jen mlčela a sklonila oči provinile k zemi.

„Jízda na koloběžce ti sice de skvěle,“ pokračovala Apple Bloom „ale měla bys rozhodně zapracovat na brždění. V tom moc dobrá nejseš.“

„No jasně,“ pohlédla na ni Scotaloo rozzlobeně. „Proč nás teda někdy nesvezeš ty?“

„No tak holky, nechte toho. Stejně už jsme skoro u lesa,“ vložila se do blížící hádky Sweetie Belle a včas ji tak zažehnala.

Všechny tři pohlédly přes poslední kus louky až k mohutné hradbě stromů, která se táhla na obě strany kam až oko dohlédlo. Louka i vrcholky stromů se zlatavě lesky ve sluneční záři, ale uvnitř lesa panovalo příšeří, a tak do něj bylo vidět jen na několik málo stop a pak už nic.

„Tak co jste připraveny získat naše Znaménka?“ zeptala se zbylých dvou klisniček Scotaloo.

„No jasně,“ zvolaly s nadšením Apple Bloom a Sweetie Belle.

„Křížová výprava za dobrodružstvím. Juhů!“ vykřikly pak všechny tři společně a zamířily k lesu.

Ještě ale než do něj vstoupily, ozval se za nimi křehký a tichý hlásek. „Děvčata?“

Všechny tři hned věděly, o koho se jedná a tak se v okamžení seřadily před kanárkově žlutou kobyilkou pegase s růžovou hřívou, která jim přistála za zády. Na zádech jí seděl malý bílý králíček.

„Ano, Fluttershy?“ začala Apple Bloom, stojíc téměř v pozoru.

„Přeješ si něco, Fluttershy?“ pokračovala Scotaloo.

„Emm... můžeme ti nějak pomoci, Fluttershy?“ dokončila Sweetie Belle s mírným zaváháním.

„Chystáte se do Svobodného lesa, holky?“ zeptala se tiše Fluttershy.

„Ano, Fluttershy,“ odpověděla Apple Bloom

„Sice bych vás tam asi posílat neměla, ale možná byste mi mohli pomoci. Víte, slíbila jsem tady Snížkovi,“ pokračovala Fluttershy a podívala se na bílého králíčka na svých zádech „že s ním zajdu do Ponyville na nákup.“

„Ale ještě musím odnést tyhle malé žabky do jezírka,“ pokračovala a ukázala kopýtkem na košík, který si před tím položila vedle sebe. „Jenže vůbec nevím, jestli to všechno stihnu. Nebyly byste tak hodné a nevzaly tyhle malé žabičky do jezírka místo mě? Není to nijak daleko.“

„No jasně, Fluttershy,“ odpověděla Apple Bloom.

„Pro tebe cokoliv,“ přidala se Sweetie Belle

„Stejně jsme tam měly namířeno,“ dokončila Scootaloo.

„Mockrát vám děkuji,“ špitla Fluttershy a podala jim košík. „Tady je máte. Já musím letět dřív, než nám se Snížkem zavřou všechny obchody. Pak se za vámi přiletím podívat, jestli je všechno v pořádku.“

Fluttershy opatrně zamávala křídly a vznesla se do vzduchu.

„Budte opatrné. A nechodte příliš hluboko do lesa,“ zavolala na ně ještě Fluttershy starostlivě než odletěla pryč.

„No jasně,“ zabručela Scootaloo.

Ještě chvíli Fluttershy pozorovaly a pak, když se jim ztratila z dohledu, vzala Apple Bloom do pusy košík a společně vstoupily do Svobodného lesa.

Okamžitě je pohltilo zelené příšeří. Vzduch byl těžký a vlhký a vznášela se v něm podivná vůně hub a rostlin. Naše tři klisničky se na chvíli zarazily, než si jejich oči přivykly na šero. Za krátko před sebou uviděly malou pěšinku vedoucí do hlubin lesa. Opatrně se po ní vydaly kupředu.

Skutečně netrvalo dlouho a dorazily k malému jezírku, nad kterým se skláněly rozložitě staré vrby. Hladina byla klidná a temná tak, že nebylo vidět na dno.

Společnými silami vyskládaly na břeh z košíku všechny žabky a ty po krátkém váhání zmizely ve vodě. Když byla tato práce hotová, vydaly se klisničky na průzkum okolí.

„Hej holky,“ zavolala náhle Scootaloo. „Podívejte. Tady je další pěšina, která vede hlouběji do lesa. Pojdme ji prozkoumat.“

A skutečně nedaleko jezírka byla další cesta, která se stáčela sem a tam, až se nakonec zcela ztratila v šeru Svobodného lesa.

„A neměly bychom se raději vrátit nebo počkat na Fluttershy?“ pohlédla na ni Sweetie Belle nejistě.

„Ale no tak Sweetie, jen na chvíli. Bude to legrace,“ Začala ji přemlouvat Apple Bloom. „Copak nechceš dnes získat svý Znamínko?“

„No tak dobrá,“ přikývla Sweetie Belle, ale i tak stále bázlivě hleděla do šera, v němž se cesta ztrácela.

Nakonec všechny tři společně bok po boku vkročily na cestu a vydaly se do hlubin Svobodného lesa.

• • •

Slunce již téměř ukončilo svou dnešní pouť a Svobodný les se nořil do stále většího šera. Postupně v něm utichaly všechny denní zvuky a blížila se noc.

„Říkala jsem, že jsme měly zahnout doleva,“ vyštěkla Scootaloo rozzlobeně.

„Doleva?“ podívala se na ní stejně tak rozzlobená Apple Bloom. „Pokud vím, tak to jsem říkala já. To ty jsi chtěla jít doprava!“

„Já...“ začala Scootaloo, ale Sweetie Belle je přerušila.

„Přestaňte se už konečně hádat,“ zakřičela na ně a její hlas se třásl. „Hádání nám teď nijak nepomůže. Raději bychom měly hledat cestu zpátky. Brzy už bude tma a my pořád nevíme, kde jsme.“

Apple Bloom i Scootaloo se na sebe provinile podívaly.

„Promiň, Scoot,“ omluvila se Apple Bloom jako první.

„Ty taky, Apple Bloom,“ řekla Scootaloo tak trochu nesměle.

„Co teď ale budeme dělat?“ zeptala se jich Sweetie Belle.

Apple Bloom se zamyslela a pak promluvila „Bojím se, že ven z lesa se před setměním nedostaneme. Měly bychom teda najít nějaký úkryt, kam se schováme na noc. Nechtěla bych ji trávit někde venku.“

„Pojďte tedy, musíme něco najít, než bude úplná tma,“ souhlasila Scootaloo.

Slunce už se začalo pomalu ztrácet za obzorem, když je pěšina, kterou sledovaly, dovedla ke starým ruinám. Kdysi zde musely stát nějaké skutečně velké budovy, teď tu už jen zůstaly zřícené zdi prorostlé bujnou vegetací.

„Podívejte, tamhle je nějaký vchod do podzemí. Možná bychom se mohly schovat tam.“ Řekla Scootaloo a ukázala na schody vedoucí kamsi do hlubin země.

„No já nevím. Tohle místo vypadá, že by se mohlo každou chvilku zřítit. Možná...“ chystala se protestovat Sweetie Belle, ale v tu chvíli ticho lesa prořízlo děsivé zavítí, při kterém všem třem klisničkám ztuhla krev v žilách.

„T...to j...jsou u...určitě d...dřevní v...vlci,“ vykřikla vyděšená Apple Bloom a pak, když se trochu zklidnila, pokračovala „Pojďte rychle. Musíme se schovat.“

Společně vyrazily a seběhly v plném trysku po schodech, kde je pohltilo tiché šero. Lesem se rozeznělo další zavítí a hned poté další a další.

• • •

Schody je dovedly až do velké místnosti. Skrz několik děr ve stropě sem naštěstí prosvítaly poslední sluneční paprsky a tak zde nepanovala úplná tma.

Místnost byla celá vytesaná z kamene a strop podpíralo několik mohutných sloupů. Nebylo zde téměř nic zajímavého, jen ve středu místnosti stál kamenný podstavec a na něm pak podivná černá nádoba z větší části zasypaná prachem.

Scootaloo vypadala oním předmětem velmi fascinovaná a mlčky zamířila přímo k němu.

„Scootaloo, nech to prosím být. Mám z toho špatný pocit,“ Spustila úpěnlivě Sweetie Belle, když si všimla jejího počínání.

„No tak dobrá,“ souhlasila Scootaloo, když spatřila její vyděšený výraz. „Raději bychom měly najít nějakou jinou cestu ven, kde nebudou žádní vlci.“

• • •

Strašlivě To zuřilo.

Už byly tak blízko a teď prostě jen tak odejdou.

Zoufale To z posledních sil zakřičelo. Zuřivost přidala výkřiku na síle a ten tak proniknul z vězení, kde To bylo zavřené, ven.

• • •

Místností se rozlehl strašlivý výkřik hněvu.

Naše tři malé klisničky si vyděšeně zakryly kopýtky uši a přitisknuté k zemi se třásly strachy.

Výkřik se mezitím odrazil v ozvěně tam a zpátky než se nakonec celý vytratil. „Rychle, musíme odsud vypadnout,“ vzpamatovala se jako první Scootaloo a snažila se své zbylé dvě kamarádky popohnat.

Pak ale vysoko nad jejich hlavami něco hrozivě zapraskalo.

Když Apple Bloom tím směrem pohlédla, měla pocit, že se na ni řítí celý svět. A pak její vědomí pohltila temnota.

• • •

„Zdá se, že ať už ten výkřik způsobilo cokoliv, tak už je to pryč,“ dokončila Apple Bloom vyprávění a podívala se na Sweetie Belle. Ta ležela opodál a hlídala Scootaloo, která byla stále ještě v bezvědomí.

„Víš, co mi teď došlo, Sweetie? Že tohle je to nejhorší dobrodružství, které sme kdy zažily,“ řekla Apple Bloom po chvilce přemýšlení.

„A víš, že máš nejspíš pravdu,“ usmála se chabě Sweetie Belle. „Snad nás tu ale brzy někdo najde.“

Zachráněny

Rainbow Dash s Applejack uháněly jako o život temným ponurým lesem. Jediným zdrojem světla byl slabý svit hvězd a tenká fosforeskující linka vznášející se před nimi ve vzduchu a ukazující cestu.

Zbytek poníků zůstal někde daleko za nimi a ani se nebylo čemu divit, když tyhle dvě kobylinky byly v celém Ponyville nejrychlejší. Teď se však jejich rychlost ukázala jako menší nevýhoda, neboť čím dále se vzdalovali od Twilight tím více světelná linka, jež vyčarovala, slábla a slábla, až se nakonec vytratila docela.

„Hej, Rainbow. Stůj!“ vykřikla Applejack sotva si toho všimla a Rainbow, která také zaznamenala ztrácející se kouzlo, okamžitě poslechla a obě dvě tak bok po boku zastavily.

Jejich srdce však stále bušila strachem i vzrušením. Po těle jim stékal pot, který v chladném nočním vzduchu lehce mrazil, a u zadýchaných tlamiček se jim tvořily drobné obláčky páry.

Chvilku se na sebe dívaly a pak Applejack promluvila: „Myslím, že bychom měly počkat na zbytek. Co myslíš, Rainbow?“

„Asi to tak bude nejlepší,“ souhlasila druhá kobylička a lehla si do nedaleké trávy. Applejack si po chvilce lehla vedle ní a společně vyčkávaly v tichu spícího lesa, než dorazí zbytek.

O několik minut později se magická linka opět vynořila z temnoty a pomalu nabývala na síle. Bylo jisté, že se zbytek poníků blíží. Pak se ale lesem rozlehl dusot kopyt. Neznělo to však jako skupina, ale jen jako jeden poník.

Applejack zbystrčila, až při tom zastříhala ušima, a postavila se. Ať to byl kdokoliv, rychle se blížil. „Někdo sem běží,“ šeptla na svou kamarádku, ale ani to dělat nemusela, protože Rainbow již také stála a se zbystrěnými ušima naslouchala.

Dusot kopyt zněl stále blíž a blíž, až se na náhle zpoza zatáčky na cestičce

lehce ozářené svitem kouzelné linky objevil další poník. Zcela evidentně to byla Rarity.

Ani by si nejspíš těch dvou kobylek stojících u cesty nevšimla a proběhla by okolo nich. Jenže Applejack ji chytila za ocas, čím ji téměř na místě zastavila, a skrz pevně sevřené zuby procedila: „Prrr, holka.“

Svobodným lesem se rozlehl Raritin vyděšený výkřik.

„Rarity, to sme jen my, Applejack a Rainbow Dash,“ začala Applejack uklidňovat tu bílou kobylku, kterou právě tak příšerně vyděsila. Netušila, že její reakce bude taková, ale mohlo ji to napadnout, když byly právě uprostřed temného lesa.

„O-opravdu?“ podivila se vyděšená Rarity a otevřela oči. Okamžitě si uvědomila, že právě leží před svými kamarádkami na zemi s hlavou mezi kopýtky a bleskurychle se postavila, oklepala se a tvářila se jako by se nikdy nic nestalo.

Applejack ji s lehce pobaveným výrazem sledovala. „Typická Rarity,“ pomyslela si.

„Kde sou ostatní?“ zeptala se Applejack po chvíli.

„Asi někde za mnou,“ odpověděla Rarity. „Byli hrozně pomalí a já měla o Sweetie takový strach, že jsem raději běžela hned za vámi, jenže jste obě dvě tak strašně rychlé a já vás nakonec v lese ztratila. Pak už jsem běžela jen podél toho Twilightina kouzla.“

„Hej, pšt,“ zarazila je náhle obě dvě Rainbow Dash. „Mám pocit, že tu nejsme samy. Někdo je v támhletom křoví,“ pokračovala šeptem a pokývala opatrně hlavou směrem, odkud před chvílkou zaslechla nějaký podivný zvuk. Skoro jí to připomnělo zavzlykání.

„Počkejte tady. Já se tam kouknu,“ přikázala tiše a vzlétla mezi koruny stromů. Mírně to zašustilo, ale pak se les opět ponořil do ticha.

Nikde se ani lísteček nepohnul a Rarity s Applejack měly pocit, že jejich srdce jsou slyšet na míle daleko. Minuta za minutou pomalu utíkaly a jejich kamarádka Rainbow Dash stále nebyla nikde v dohledu.

Pak se ale náhle ze směru, kterým Rainbow před chvílí ukázala, ozvalo divoké zašustění následované dalším vyděšeným výkřikem. Nebyl to hlas Rainbow. Vlastně to skoro znělo jako...

„Fluttershy?“ ozvalo se náhle z křoví. „Co tady, u Celestie, děláš takhle pozdě v noci?“

„Promiň,“ pípla omluvně Fluttershy, když se spolu s Rainbow Dash vynořila ze křoví. „Schovávala jsem se tady.“

„A proč zrovna tady vprostřed Svobodného lesa?“ zavrtěla Rainbow Dash nechápavě hlavou.

„No, víš, hledala jsem tady Apple Bloom, Sweetie Belle a Scootaloo,“ řekla provinilým hlasem Fluttershy a sklopila při tom uši.

„Sweetie Belle?“ zbystrila Rarity. „Co o ní víš?“

„Ahoj Rarity. Ahoj Applejack.“ zašeptala Fluttershy, když si všimla i zbylých dvou kobylek a začala vyprávět.

„Potkala jsem je dnes odpoledne, jak se chystají sem do Svobodného lesa a protože jsem toho měla zrovna nějak moc, tak jsem jim svěřila své žabky, aby je

odnesly k tomu jezírku, co je hned na začátku. Jenže když jsem se pak na ně přiletěla podívat byly pryč. Našla jsem jen košík a stopy ztrácející se v lese,“ zavzlykala Fluttershy a málem by se i rozplakala, kdyby ji Applejack nezačala chápavě hladit po hřívě.

„Jen pokračuj, Cukříku,“ pobídla ji s přátelským úsměvem.

„Když jsem našla ty stopy,“ pokračovala Fluttershy „tak jsem se rozhodla, že se je pokusím najít. Jenže pak najednou padla tma a já nevěděla, kde jsem a kam mám jít, tak jsem se raději schovala do křoví.“

„A proč jsi prostě nevyletěla nahoru a nevrátila se zpátky vzduchem?“ skočila jí náhle do řeči Rainbow Dash.

Fluttershy sklopila oči a sotva slyšitelně špitla: „Bála jsem se.“

Rainbow Dash už, už chtěla něco říct, ale pak si to raději rozmyslela. Teď nebyla zrovna vhodná doba.

„To je v pořádku, zlatíčko,“ usmála se Rarity na Fluttershy. „Jestli chceš, můžeš je hledat s námi, taky po nich pátráme.“

„Tak dobrá,“ přikývla Fluttershy a dívala se při tom kamsi do země. „Když vám nebudu překážet.“

„Ale to víš, že nebudeš.“ usmála se Applejack zrovna ve chvíli, kdy k nim z dálky dolehl dusot několika dalších párů kopyt. Zdálo se, že zbytek už je skoro tady.

Ještě chvíli tedy počkaly, než se zpoza zatačky vynořila jako první Twilight a za ní v procesí několik dalších poníků, včetně Pinkie Pie, Cheerilee a Big Maca.

„Tak tady jste.“ oddychla si Twilight. „Už jsem začínala mít strach, že jsme ztratili i vás.“

„Ahoj Fluttershy,“ pozdravila, když si všimla té žluté kobylinky. „Nevěděla jsem, že hledáš taky s námi.“

Fluttershy však jen mlčela a nijak se k odpovědi neměla. Před tolika poníky se hrozně styděla.

„No nevadí,“ řekla nakonec Twilight. „Měli bychom si pospíšit, než to kouzlo vyprchá,“ popohnala ostatní a společně vyrazili vpřed.

• • •

„Apple Bloom! Apple Bloom!“ volala Sweetie Belle na svou kamarádku. „Neusínej prosím. Já mám hrozný strach.“

Apple Bloom otevřela oči a překvapeně zamrkala. Nad sebou spatřila vyděšenou tvář své kamarádky ozářenou slabým svitem jejího rohu. Apple Bloom se cítila tak strašně unavená a hrozně moc se jí chtělo spát. Navíc se jí příšerně točila hlava.

„Promiň, Sweetie,“ začala se omlouvat. „Nějak mi není dobře. Jak je na tom Scoot?“

Sweetie Belle se nesmírně ulevilo, když uslyšela slova své kamarádky. Dostala o ni hrozný strach, když jí náhle přestala odpovídat, a tak ji raději šla zkontrolovat. „Ta je na tom pořád stejně,“ řekla tiše. „Doufám, že bude v pořádku.“

„To víš, že bude,“ ujišťovala jí Apple Bloom. „Vždyť ji znáš. Dostala se už

z daleko horších situací...“ Pak se však náhle zarazila, když si všimla, že se okolí náhle změnilo. Z temnot se začala vynořovat podivná slabě zářící stříbrná linka vznášející se ve vzduchu.

„Tos udělala ty?“ zeptala se své kamarádky, ale už předem jí bylo jasné, jaká bude odpověď.

„Co?“ podivila se Sweetie Belle a rozhlédla se. Sotva si té zářící linky všimla, přikrčila se k zemi a schovala hlavu pod své zdravé kopýtko. „J-já se b-bojím,“ vykoptala ze sebe.

Apple Bloom také cítila, jak v ní to podivné světlo probouzí hrůzu, ale nedala to na sobě znát. „Myslím, že se toho nemusíme bát,“ uklidňovala svou kamarádku. „Vždyť je to jen obyčejné světlo. Třeba ho vykouzli někdo z našich. Třeba nás už hledají,“ dodala s nadějí v hlase a netušila, že má vlastně pravdu.

• • •

„Tak a co teď?“ zeptala se Rainbow Dash, když se celá jejich skupina náhle zarazila před obrovským závalem bránícím jim v postupu tou chodbou, kterou před chvílí objevili a kam je zavedlo Twilightino kouzlo.

„Někde tady přece musí být nějaká jiná cesta,“ řekla Applejack a poškrábala se kopýtkem na hlavě.

„Já doufám, že to na ně nespadlo,“ ozvala se vyděšeným hlasem Rarity.

„No tak, uvidíš, že budou v pořádku, Cukříku,“ začala ji uklidňovat Applejack, ale přesto také cítila ve svém srdci drobný střípek pochybnosti.

„Měli bychom se rozdělit a zkusit najít nějakou jinou cestu,“ navrhla Twilight.

Všem poníkům se to zdálo jako dobrý nápad, a tak se rozdělili do dvojic a začali pátrat po okolních ruinách. Netrvalo dlouho a nad ztichlým lesem se ozval radostný výkřik.

„Myslím, že je vidím!“ volala rozradostněná Cheerilee a Big Mac, který s ní byl ve dvojici, souhlasně přikyvoval. Brzy se kolem nich všichni seběhli a společně zkoumali díru zhusta zarostlou bujnou vegetací a ztrácející se kdesi hluboko v zemi.

Na díře samotné by nic zvláštního nebylo, takových tu bylo spousta, ale v téhle na rozdíl od ostatních bylo možné na jejím dně spatřit maličké světélko a vinoucí se magickou linku, která stále ukazovala cestu a zcela nečekaně u zdroje onoho světélka končila.

„To musejí být ony,“ vzdechla s nadějí v hlase Rarity, sotva se podívala. Pak se nadechla a z plných plic zakřičela: „Sweetie Belle?! Jsi to ty?“

Následovala dlouhá pauza naprostého ticha a pak se odkudsi ze zdola ozvalo: „Rarity?“

„Neboj se, zlatíčko, sestřička už je tady,“ pokračovala Rarity. „Hned bude u tebe.“ Pak ale k okolostojícím poníkům tiše dodala: „Jenže jak se tam dostaneme? Zdá se to hrozně hluboké.“

„Co takhle?“ ozvala se Rainbow Dash a zamávala křídly. Pak se otočila na Fluttershy. „Pojď, máme nějakou práci,“ oznámila jí a vrhla se po hlavě do díry. Fluttershy chvíli váhala, ale nakonec skočila za svou kamarádkou.

Krátce na to obě dvě prolétly odshora dolů obrovským sálem a dosedly hned

vedle Sweetie Belle s Apple Bloom.

„Čau, prcci,“ pozdravila je Rainbow Dash. „Jste v pohodě? A kde je Scootaloo?“

„Ta je támhle,“ řekla Sweetie Belle a ukázala kopýtkem. „Nejspíš je v bezvědomí, ale dýchá. Já mám něco s nohou a Apple Bloom je uvězněná tady pod tímhle kamenem.“

„No to vidím,“ přikývla Rainbow Dash a rozhlédla se po okolí. „Tak a teď jak vás odsud všechny dostaneme?“ zeptala se spíš sama sebe.

„Hej, Fluttershy,“ otočila se na svou kamarádku „pojď mi pomoci a zkusíme pohnout s tímhle kamenem.“ Fluttershy jen pokývala hlavou a zakrátko se pustily společně do práce, jenže ať se snažily, jak chtěly, kámen se ani nepohnul.

„Sakra!“ zaklela Rainbow Dash, poškrábala se po hlavě a přemýšlela nad nějakým jiným způsobem. Po chvílce váhání se nakonec podívala vzhůru k otvoru ve stropě a zavolala: „Hej, Twilight? Nemohla by ses sem teleportovat a trochu nám píchnout? Samy s tím nehneme?“

Chvilku bylo ticho a pak se seshora ozvalo Twilightiným hlasem. „Moc ráda, ale nevím, jak to tam dole vypadá. Docela nerada bych se zhmotnila uprostřed nějakého kamene.“

„Tak zkus něco vymyslet. Apple Bloom je tady uvězněná a samy s tím nehneme,“ zakřičela na ní odkudsi z hlubin země Rainbow Dash.

„Možná kdybychom měly nějaké...“ zapřemýšlela Twilight.

„Lano?“ navrhla Pinkie Pie a přesně jedno takové smotané lano jí podávala.

„Pinkie, kde jsi k tomu přišla?“ podivila se Twilight.

„Ty hlupáčku, já vždycky s sebou nosím kousek lana,“ usmála se Pinkie Pie zcela nevině.

„Ale...“ začala Twilight. Pak si však svou otázku rozmyslela. Nebyla si jistá, jestli totiž tu odpověď chce opravdu slyšet. Nakonec místo toho pokynula ostatním a pár minut na to už ji spouštěli po laně dolů do hlubin.

Sotva dosedla a odvázála se, už se rozhlížela po okolí. Prohlédla si postupně všechny tři klisničky, prozkoumala kámen věznicí Apple Bloom a pak je všechny jednu po druhé včetně sebe, Rainbow Dash a Fluttershy v několika krátkých purpurových záblescích přenesla nahoru k ostatním poníkům, kde si je ti nejsilnější položili na záda a nakonec všichni společně zamířili zpátky k Ponyville.

• • •

Skrývalo se To v nejtemnějších koutech a pozorovalo To ty odporné barevné poníky vracející se domů.

Nedokázalo tomu uvěřit, ale konečně To bylo volné. Po tolika letech. Teď přišel čas na pomstu. Nejprve však musí nabrat zpátky své ztracené síly. Do té doby se To bude muset skrývat.

Pak si však všimlo něčeho zvláštního. Ta růžová byla jiná než ostatní. Něco na ní bylo zvláštního. Něco důvěrně známého.

Konec